

SPERANȚA PIERDUTĂ

**COLLEEN
HOOVER**

Traducere din limba engleză și note de
ADRIAN DELIU

Editura Epica, București, 2018

Capitalul unu

Bătăile inimii îmi dau de înțeles că ar trebui să plec, pur și simplu. Les mi-a atras atenția, nu o dată, că nu e treaba mea. Totuși, ea n-a fost niciodată în rolul de frate. Habar n-are cât e de greu să stai deoparte și să *nu* fie treaba ta. Tocmai de-asta, în clipa de față, afurisitul ăsta e prioritatea mea numărul unu.

Îmi strecor mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor și sper al naibii de strănic să le pot ține acolo. Stau în picioare, în spatele canapelei, privindu-l de deasupra. Nu-mi dau seama cât timp îi va trebui ca să observe că sunt aici. Dacă mă iau după cât de strâns o ține pe gagica din poala lui, mă îndoiesc c-o să observe prea curând. Rămân așa, în spatele lor, timp de câteva minute, în vreme ce petrecerea se derulează mai departe în jurul nostru, toți ceilalți ignorând total faptul că sunt la un milimetru de a-mi ieși din minți. Mă tentează să-mi scot telefonul, ca să am o dovardă, dar nu pot să-i fac una ca asta lui Les. Ea n-are nevoie de imagini.

— Hei, rostesc în cele din urmă, neputând să mai păstrez tăcerea nici măcar pentru o clipă.

Dacă-l mai văd o dată pipăind sănii gagicii ăsteia, fără măcar un dram de respect față de relația lui cu Les, ii rup naibii mâna.

Grayson îșidezlipește gura de a ei și-și lasă capul pe spate, ridicând spre mine o privire indiferentă. Observ cum se instalează frica în el când îi pică fisa, când își dă seama, în sfârșit, că ultima persoană din lumea asta la care s-ar fi așteptat să fie aici, în seara asta, chiar și-a făcut apariția.

— Holder, zice dând-o jos pe fată din poala lui.

Se străduiește să se pună pe picioare, dar nu prea poate să stea drept. Mă privește rugător, arătând spre fata care tocmai încearcă să-și aranjeze fusta aproape inexistentă.

— Nu e... nu e ceea ce pare, bălmăjește el.

Îmi scot mâinile din buzunare și-mi încrucișez brațele pe piept. Pumnul mi-e mai aproape acum de el și sunt nevoie să-l înclășez, știind cât de bine m-aș simți dacă îl-aș repezi în plină față.

Îmi las privirea spre podea și trag aer în piept. Apoi, încă o dată. Și încă o dată, doar pentru impresia artistică, fiindcă îmi face o reală placere să-l văd foindu-se neliniștit. Scutur din cap și-mi ridic iar privirea spre el.

— Dă-mi telefonul tău.

Deruta de pe față lui mi s-ar părea comică, dacă n-aș fi atât de enervat. El râde și încearcă să facă un pas înapoi, dar se izbește de o măsuță. Își recapătă echilibrul proptindu-se cu mâna de gămul care o acoperă și-și îndreaptă din nou spinarea.

— Ia-ți-l naibii pe-al tău, bombăne.

Încearcă să-și facă loc pe lângă măsuță, fără să mă privească. Ocolește canapeaua, calm, și-i tai calea, întinzând mâna.

— Dă-mi telefonul tău, Grayson. *Imediat*.

Nu sunt tocmai avantajat din punct de vedere fizic, din moment ce avem cam aceeași statură. Totuși, sunt categoric în avantaj, dacă-mi iau în calcul furia, iar Grayson clar observă asta. Face un pas înapoi, ceea ce, probabil, nu e o mișcare prea inteligentă, având în vedere faptul că se retrage drept spre colțul livingului. Bâjbâie prin buzunar și, în cele din urmă, scoate la iveală telefonul.

— La ce naiba îți trebuie telefonul meu? mă întrebă.

I-l smulg din mâna și formează numărul lui Les, fără să apăs pe apelare. I-l întind înapoi.

— Sun-o. Spune-i ce nemernic ești și pune capăt relației.

Grayson lasă capul în jos spre telefon, apoi îl ridică iar spre mine.

— Du-te naibii, se stropșește.

Trag aer în piept, ca să mă calmez, apoi îmi rotesc gâtul și-mi trosnesc maxilarul. Când văd că asta nu-mi domolește imboldul de a-l umple de sânge, întind mâinile, îl apuc de gulerul bluzei și-l trântesc cu putere de perete, țintuindu-i gâtul cu antebrațul. Îmi spun în sinea mea că, dacă-l rup în bătaie, rămășițele mele de calm din ultimele zece minute vor fi fost inutile.

Am dinții înclăștați, maxilarul încordat și-mi simt pulsul în timpane. N-am urât niciodată pe cineva mai aprig decât acum. Violența a ceea ce-mi doresc să-i fac în clipa asta mă sperie până și pe *mine*.

Îl privesc intens în ochi, ca să-i dau de înțeles cum se vor derula următoarele minute.

— Grayson, îi zic printre dinții înclăștați, dacă nu vrei să fac ceea ce chiar îmi doresc să-ți fac în momentul acesta, o să duci telefonul la ureche, o să suni pe soră-mea și-o să pui capăt relației. După care închizi telefonul și nu mai vorbești niciodată cu ea.

Îmi apăs brațul mai tare pe gâtul lui, remarcând faptul că e mai roșu la față decât cămașa, din cauza lipsei de oxigen.

— Bine, mormăie, încercând să se elibereze din strânsoarea mea.

Aștept până când îl văd că-și mută privirea spre telefon și apăsă pe apelare și abia apoi îmi retrag brațul și-i dau drumul cămașii. Duce telefonul la ureche, fără să-și desprindă privirea de la mea, și așteptăm amândoi, nemîșcați, ca Les să răspundă.

Știu ce efect o să aibă asta asupra ei, dar habar n-are ce face acesta pe la spatele ei. Indiferent de câte ori ar auzi-o de la alții, tipul reușește cumva să se fofileze înapoi în viață ei de fiecare dată.

Dar nu și de data asta. Nu și dacă am eu ceva de zis. N-o să mai stau deoparte și să-l las să-i facă de-astea surioarei mele.

— Bună, rostește el în telefon.

Încearcă să-mi întoarcă spatele ca să stea de vorbă cu ea, dar îi împing din nou umărul în perete. Tresare de durere.

— Nu, drăguță, zice el agitat. Sunt acasă la Jaxon.

Urmează o pauză lungă, timp în care o ascultă ce spune.

— Știu că asta am zis, dar am miștit. De-asta te-am sunat. Les, eu... eu cred că avem nevoie de o pauză.

Scutur din cap, dându-i de înțeles că trebuie să provoace o ruptură definitivă. Nu mă interesează ca el să-i dea o pauză. Mă interesează ca el să-i dea surorii mele libertatea permanentă.

Își dă ochii peste cap și-mi dă cu tifla, cu mâna liberă.

— Mă despart de tine, zice pe un ton categoric.

Tace, lăsând-o pe ea să vorbească. Faptul că nu arată niciun fel de remușcare îmi dovedește ce jigodie insensibilă este. Îmi tremură mâinile și simt că mi se strâng pieptul, știind precis ce efect au cuvintele lui asupra lui Les în clipa asta. Mă urăsc pe mine însuși pentru că am forțat despărțirea, dar Les merită ceva mai bun, chiar dacă ea n-o crede.

— Hai că trebuie să închid, zice el la telefon.

Îl trântesc iar cu capul de perete și-l silesc să mă privească.

— Cere-i iertare, îi zic încet, fiindcă nu vreau să mă audă ea.

Grayson închide ochii și oftează, apoi lasă capul în jos.

— Iartă-mă, Lesslie. N-am vrut să fac una ca asta.

Își ia telefonul de la ureche și punе brusc capăt con vorbirii. Fixează ecranul cu privirea timp de mai multe secunde.

— Sper că ești mulțumit, zice ridicându-și ochii spre mine.

Pentru că tocmai i-ai frânt inima surorii tale.

Sunt ultimele cuvinte pe care mi le mai spune Grayson. Pumnul meu îi izbește falca de două ori, trântindu-l pe podea. Îmi scutur mâna, mă dau înapoi și pornesc spre ieșire. Chiar înainte să ajung la mașină, simt telefonul vibrând în buzunarul de la spate. Îl scot și răspund fără ca măcar să privesc ecranul.

— Bună, zic, străduindu-mă să-mi stăpâneșc tremurul de furie când o aud în difuzor plângând. Vin spre tine, Les. O să fie bine. Sunt în drum spre tine.

A trecut o zi întreagă de când a sunat-o Grayson, dar încă mă simt vinovat, aşa că parcurg încă trei kilometri în alergarea mea de seară, ca o pedeapsă pe care mi-o impun singur. S-o văd pe Les atât de sfâșiată, cum a fost aseară, nu era ceva la care să mă fi așteptat. Acum îmi dau seama că să-l pun s-o sune aşa n-a fost, probabil, cea mai bună metodă de a rezolva problema, dar n-aveam cum să stau deoparte și să-l las să-și bată joc de ea, cum a făcut-o atât timp.

Cel mai neașteptat lucru privitor la reacția lui Les a fost că furia ei n-a fost îndreptată numai spre Grayson. Parcă s-ar fi supărat pe întreaga populație masculină. Îi numea întruna pe bărbați „nemernici descreierați”, patrulând încoace și-ncolo prin camera ei, în timp ce eu doar stăteam pe loc și-o priveam cum se descarcă. Până la urmă, a cedat nervos, s-a suiat în pat și a plâns până când a adormit. Eu am stat treaz, știind că sunt implicat în nefericirea ei. Am rămas toată noaptea în camera ei, pe de-o parte ca să mă asigur că nu pățește nimic, dar mai ales fiindcă nu voi am să pună mâna pe telefon și să-l sune pe Grayson, într-un moment de disperare.

Totuși, e mai puternică decât o crezusem. N-a încercat să-l sune aseară și n-a avut nicio tentativă de a-l suna azi. N-a dormit cine știe ce azi-noapte, aşa că, înainte de prânz, s-a dus în cameră, ca să tragă un pui de somn. Cu toate astea, am zăbovit toată ziua lângă ușa dormitorului ei, doar ca să mă asigur că n-o aud vorbind la telefon, aşa că știu că n-a încercat să-l sune. Cel puțin, cât timp am fost eu acasă. De fapt, sunt destul de convins că nemilosul lui

apel telefonic de aseară a fost exact ceea ce-i trebuia ei ca să-l vadă, în sfârșit, aşa cum e în realitate.

Îmi arunc pantofii din picioare la ușă și mă duc în bucătărie ca să-mi umplu sticla cu apă. E sâmbătă seara și, în mod normal, aş fi ieșit cu Daniel, dar deja i-am trimis un SMS ca să-l anunț că rămân acasă în seara asta. Les m-a pus să-i promit c-o să stau acasă cu ea, fiindcă nu voia să iasă și să dea întâmplător peste Grayson, cel puțin deocamdată. Noroc că e o tipă faină, fiindcă nu știu câți băieți de șaptesprezece ani ar renunța la o seară de sămbătă în oraș, ca să vadă filme siropoase împreună cu nefericita lor soră. Dar, în definitiv, nu sunt mulți frați care să aibă o relație așa cum am eu cu Les. Nu știu dacă apropierea dintre noi o avea ceva de-a face cu faptul că suntem gemeni. Ea e singura mea rudă, aşa că n-am cu cine să ne compar. Ea ar putea protesta, spunând că sunt excesiv de protector, și poate că există un oarecare adevăr în afirmația asta, dar n-am de gând să mă schimb prea curând. Sau vreodată.

Urc scara în fugă, îmi scot tricoul și împing ușa de la baie. Deschid robinetul, după care traversez holul și bat în ușa camerei ei.

— Fac un duș repede, comanzi tu pizza?

Mă proptesc cu mâna de ușă ei și mă aplec să-mi scot ciorapii. Fac stânga împrejur și-i arunc în baie, după care bat din nou în ușă.

— Les!

Văzând că nu răspunde, oftez și-mi ridic privirea spre tavan. Dacă vorbește la telefon cu el, o să mă enervez. Dar, dacă vorbește la telefon cu el, asta înseamnă probabil că el îi spune că despărțirea a fost numai din vina mea și atunci *ea* o să fie cea care se enervează. Îmi șterg palmele de șort și deschid ușa de la camera ei, pregătit sufletește pentru o nouă predică înfierbântată despre faptul că ar trebui să-mi văd de ale mele.

O văd pe Les întinsă pe pat după ce intru în camera ei și, imediat, mă duc cu gândul la vremea în care eram băiețel. La momentul care m-a schimbat. A schimbat totul la mine. Totul la lumea din *jurnal* meu. Întregul meu univers s-a transformat, dintr-o lume plină de culori vibrante, într-un cenușiu anost, fără viață. Cerul, iarba, copaci... toate lucrurile care fuseseră frumoase odinioară au fost despărțite de splendoarea lor în clipa în care am înțeles că sunt răspunzător pentru dispariția celei mai bune prietene a noastre, Hope.

Niciodată n-am mai privit oamenii la fel. Niciodată n-am mai privit natura la fel. Niciodată nu mi-am mai privit viitorul la fel. Tot ceea ce avea până atunci un sens, un scop și o rațiune a devenit pur și simplu o versiune de mâna a doua a ceea ce se *presupunea* că ar trebui să fie viață. Lumea mea, odinioară efervescentă, a devenit deodată o fotocopie neclară, cenușie, fără culoare.

Exact ca ochii lui Les.

Nu sunt ochii ei. Sunt deschiși. Privesc drept spre mine, din poziția ei, de pe pat.

Numai că nu sunt ai ei.

Culoarea din ochii ei a dispărut. Fata asta e o fotocopie cenușie, fără culoare, a surioarei mele.

Les a mea.

Sunt incapabil să fac o mișcare. O aștept să clipească, să râdă, să se distreze, într-un deznodământ ciudat al farsei tâmpite, afurisite, pe care mi-o face acum. Aștept ca inima să-si reînceapă bătăile, ca plămâni să reînceapă să-mi funcționeze. Aștept să-mi recapăt stăpânirea asupra corpului meu, fiindcă nu știu cine-l stăpânește în clipa asta. Sunt al naibii de sigur că eu nu. Aștept și iar aștept, întrebându-mă cât timp poate s-o mai țină așa. Oare cât timp pot să-si țină oamenii ochii deschiși în felul acesta? Cât timp

pot oamenii să nu respire, înainte ca trupul lor să se convulsioneze de acea nevoie disperată de o gură de aer?

Cât timp poate să treacă, naibii, până când o să fac ceva ca să ajut?

Mâinile mele îi ating fața, o apucă de braț, îi scutură tot corpul, până când ajunge în brațele mele și o trag pe genunchi. Flaconul gol de medicamente îi cade din mâna și aterizează pe podea, dar refuz să-l privesc. Ochii ei sunt încă lipsiți de viață și nu mai privesc spre mine, deoarece capul pe care-l țin între mâini cade pe spate ori de câte ori încerc să-l ridic.

Nu se clintește când îi urlu numele, nu tresare când îi trag o palmă și nu reacționează când încep să plâng.

Nu face absolut nimic, naibii.

Nici măcar nu-mi spune c-o să fie bine atunci când absolut fiecare dram din ceea ce mi-o mai fi rămas în piept țășnește afară din corpul meu, în clipa în care îmi dau seama că exact cea mai bună parte din mine a murit.

— N-ai vrea să-i cauți tu bluza roz și pantalonii negri plisați? mă întrebă mama.

Stă cu ochii pe hărțiile întinse în fața ei. Tipul de la firma de servicii funerare se apleacă peste masă și-i arată un loc de pe formular.

— Mai sunt doar câteva pagini, Beth, îi zice.

Mama semnează mecanic formularele, fără să pună întrebări. Încearcă să se stăpânească până la plecarea lor, dar eu știu că, de îndată ce vor ieși pe ușă, va izbucni iar în plâns. Au trecut doar patruzeci și opt de ore, dar îmi dau seama, doar privind-o, că e pe cale să retrăiască totul de la început.

Ai crede că un om poate să moară numai o dată. Ai crede că numai o dată ai putea să găsești trupul neînsuflețit al surorii tale. Ai crede că numai o dată ai fi nevoit să vezi reacția mamei tale, după ce a aflat că singura ei fiică a murit.

O dată e foarte departe de adevăr.

Se tot repetă.

Ori de câte ori închid ochii, văd ochii lui Les. Ori de câte ori se uită mama la mine, mă privește spunându-mi pentru a doua oară că fata ei a murit. Pentru a treia oară. Pentru a mia oară. Ori de câte ori respir, sau clipesc, sau vorbesc, retrăiesc moartea ei, iar și iar. Nu stau să mă întreb dacă voi conștientiza vreodată faptul că ea a murit. Stau să mă întreb când o să încetez să-o văd murind.

Capitolul doi

— Holder, e nevoie de haine pentru ea, zice iar mama, după ce observă că nu m-am clintit. Du-te în camera ei și ia bluza roz cu mâncă lungă. E preferata ei, și-ar fi dorit să-o poarte.

Știe că nu-mi doresc mai mult decât ea să intru în camera lui Les. Îmi îndepărtez scaunul de masă și mă duc spre scară.

— Les e moartă, bombăn ca pentru mine. I se rupe de ce-o să poarte.

Mă opresc în fața ușii ei, știind că voi fi nevoit să-o văd din nou cum moare, în clipa în care o să-o deschid. N-am mai fost aici de când am găsit-o și chiar n-am nici cea mai mică intenție de a mai intra *vreodata* aici.

Intru și închid ușa după mine, apoi mă îndrept spre dressing. Fac tot posibilul să nu mă gândesc la asta.

Bluza roz.

Nu te gândi la ea.

Mânci lungi.

Nu te mai gândi că ai face orice să te întorci la seara de sămbătă.

Pantaloni negri plisați.

Nu te gândi la cât de mult te urăști, naibii, în clipa asta, pentru faptul că n-ai avut grija de ea.

Dar mă gândesc. Mă gândesc și mă simt din nou rănit și furios. Înșfac o mâna de bluze atârnate în șifonier și le smulg cât pot de tare de pe umerașe, până când cad pe podeaua dressingului. Apucăbara din partea de sus a ușii și închid ochii strâns, ascultând sunetele scoase de umerașele acum goale, în timp ce se leagăna într-o parte și-n cealaltă. Încerc să mă concentrez asupra faptului că sunt aici ca să iau două lucruri și să plec, dar nu pot să mă mișc. Nu pot înceta să-mi derulez în minte momentul în care am intrat în camera asta și am găsit-o.

Cad în genunchi pe podea, întorc capul spre patul ei și o văd murind încă o dată.

Mă sprijin cu spatele de ușa dressingului și închid ochii, rămânând în poziția astă atât timp cât îmi trebuie ca să-mi dau seama că nu vreau să fiu aici. Mă întorc și scotocesc printre bluzele acum căzute, până când o găsesc pe cea roz, cu mânci lungi. Ridic privirea spre pantalonii agătați pe umerașele lor și iau o pereche, negri, plisați. Îi arunc deoparte și dau să mă ridic de pe podea, dar mă las să cad la loc imediat cum văd un caiet gros, legat în piele, pe raftul de jos al șifonierului.

Îl iau și mi-l aşez pe genunchi, după care mă reazem din nou de perete și fixez cu privirea coperta. Am mai văzut caietul astă. I l-a dăruit tata acum vreo trei ani, dar Les mi-a zis că n-o să-l folosească niciodată, fiindcă știe că, de fapt, caietul a fost doar o cerință a psihoterapeutului. Les detesta terapia și n-am știut niciodată de ce o tot îmboldea mama să se ducă. Ne-am dus amândoi, pentru un timp, după ce s-a despărțit mama de tata, dar eu am încetat să particip la ședințe atunci când au început să se suprapună cu antrenamentele pentru echipa de fotbal pentru juniori a liceului. Pe mama n-a părut să-o deranjeze că nu m-am mai dus, însă Les a continuat să participe la ședințele săptămânale, până acum două zile... când faptele ei au arătat limpede că terapia n-a prea ajutat-o.

Deschid caietul la prima pagină și nu mă mir când văd că e goală. Asta mă face să mă întreb: dacă ea l-ar fi folosit, aşa cum a propus psihoterapeutul, să-ar fi schimbat ceva?

Mă îndoiesc. Nu știu ce anume ar fi putut să-o salveze pe Les de ea însăși. În mod sigur, nu un pix și o foaie de hârtie.

Scot pixul din spirala caietului, apoi apăs cu vârful minei hârtia și încep să-i scriu o scrisoare. Nici măcar nu știu de ce-i scriu. Nu știu dacă fi într-un loc din care să mă poată vedea în clipa asta sau dacă fi într-un loc *pur și simplu*, dar în eventualitatea în care ar putea să vadă asta... aş vrea să știe căt mă-